

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 218/2019-46

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. septembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavné sťažnosti obchodných spoločností ARTRA s. r. o., Námestie slobody 846/69, Oslany, IČO 31 594 689; ČECHOVO, s. r. o., Námestie Slobody 39, Sabinov, IČO 46 186 484; JANOLI, s. r. o., Uzovce 26, IČO 36 515 507; JASTA Slovakia, s. r. o., Orechová 5, Prešov, IČO 36 491 799; ARAVER a. s., M. R. Štefánika 26, Trenčín, IČO 00 679 291; Auto Gábiel, s. r. o. Košice, Osloboditeľov 70, Košice, IČO 31 699 090; GALIMEX s. r. o., Sučianska 5470/49, Martin, IČO 31 559 093; DS – CAR, s. r. o., Hlavná 21, Dunajská Streda, IČO 36 233 510; PO CAR, s. r. o., Petrovianska 11565/1, Prešov, IČO 31 693 989; Š – AUTOSERVIS Vranov, s. r. o., Požiarnická 5, Stropkov, IČO 36 455 385, a Ing. Jaroslava Marinicu – MARINI, Malinová 13681/20, Prešov, IČO 37 533 924, zastúpených spoločnosťou URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj porušenia čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd postupom Národnej rady Slovenskej republiky spočívajúcim v nezriadení a nekreovaní komisie na kontrolu používania informačno-technických prostriedkov v súlade s ustanovením § 8a zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-

technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov a takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti obchodných spoločností ARTRA s. r. o., ČECHOVO, s. r. o., JANOLI, s. r. o., JASTA Slovakia, s. r. o., ARAVER a. s., Auto Gábiel, s. r. o. Košice, GALIMEX s. r. o., DS – CAR, s. r. o., PO CAR, s. r. o., Š – AUTOSERVIS Vranov, s. r. o., a Ing. Jaroslava Marinicu – MARINI o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. septembra 2018 doručená ústavná sťažnosť (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 19. septembra 2018) obchodných spoločností ARTRA s. r. o., Námestie slobody 846/69, Oslany, IČO 31 594 689; ČECHOVO, s. r. o., Námestie Slobody 39, Sabinov, IČO 46 186 484; JANOLI, s. r. o., Uzovce 26, IČO 36 515 507; JASTA Slovakia, s. r. o., Orechová 5, Prešov, IČO 36 491 799, a Ing. Jaroslava Marinicu – MARINI, Malinová 13681/20, Prešov, IČO 37 533 924 (ďalej aj „sťažovatelia 1“), zastúpených spoločnosťou URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a s čl. 2 ods. 2 listiny postupom Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) spočívajúcim v nezriadení komisie na kontrolu používania informačno-technických prostriedkov (ďalej len „komisia“) v súlade s ustanovením § 8a zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov

(zákon o ochrane pred odpočúvaním) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane súkromia“).

2. Ústavnému súdu bola 31. októbra 2018 doručená aj ústavná sťažnosť obchodných spoločností ARAVER a. s., M. R. Štefánika 26, Trenčín, IČO 00 679 291; Auto Gábiel, s. r. o. Košice, Osloboditeľov 70, Košice, IČO 31 699 090; GALIMEX s. r. o., Sučianska 5470/49, Martin, IČO 31 559 093; DS – CAR, s. r. o., Hlavná 21, Dunajská Streda, IČO 36 233 510; PO CAR, s. r. o., Petrovianska 11565/1, Prešov, IČO 31 693 989; Š – AUTOSERVIS Vranov, s. r. o., Požiarnická 5, Stropkov, IČO 36 455 385 (ďalej aj „sťažovatelia 2“; spolu so sťažovateľmi 1 aj „sťažovatelia“), zastúpených spoločnosťou URBAN FALATH GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru, ako aj porušenia čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny postupom národnej rady spočívajúcom v nezriadení komisie v súlade s § 8a zákona o ochrane súkromia.

3. Uznesením ústavného súdu sp. zn. PLs. ÚS 28/2018 zo 14. novembra 2018 boli obe ústavné sťažnosti uvedené v bode 1 a 2 odôvodnenia tohto uznesenia spojené na spoločné konanie, pričom sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 ešte doplnili svoje ústavné sťažnosti podaním doručeným ústavnému súdu 21. augusta 2019.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1 a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia 1 podali národnej rade podnet na vykonanie prieskumu a na zabezpečenie nápravy podľa § 63 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o elektronických komunikáciách“), v ktorom dôvodili závažným porušením zákona o elektronických komunikáciách zo strany Protimonopolného úradu Slovenskej republiky (ďalej len „protimonopolný úrad“) v rámci ním vedeného správneho konania č. 009/OKT/2017 vykonávaného podľa § 22 ods. 1 písm. b) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov

štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane hospodárskej súťaže“) na účely prešetrovania možných dohôd obmedzujúcich hospodársku súťaž a/alebo zosúladených postupov podľa príslušných ustanovení zákona o ochrane hospodárskej súťaže. V podnete adresovanom národnej rade sťažovatelia 1 argumentovali, že si protimonopolný úrad v označenom správnom konaní vyžiadal podľa príslušných ustanovení zákona o ochrane hospodárskej súťaže od Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo vnútra“) ako správcu Elektronického trhoviska poskytnutie údajov o IP adresách sťažovateľov 1. Tejto žiadosti ministerstvo vnútra vyhovel. Sťažovatelia 1 v uvedenom podnete prezentovali názor, že poskytnuté údaje o ich IP adresách tvoria telekomunikačné tajomstvo podľa § 63 ods. 1 písm. c) a d) zákona o elektronických komunikáciách, pričom protimonopolný úrad pri ich získaní nedodrжал predpísaný zákonný postup, a teda nezákonne nakladá s údajmi, ktoré tvoria predmet telekomunikačného tajomstva. Listami Osobitného kontrolného výboru národnej rady na kontrolu činnosti Slovenskej informačnej služby zo 16. augusta 2018 a Osobitného kontrolného výboru Národnej rady Slovenskej republiky na kontrolu činnosti Vojenského spravodajstva z 21. augusta 2018 bolo sťažovateľom zhodne oznámené, že označené výbory národnej rady nie sú kompetentným orgánom na vykonanie požadovaného prieskumu podľa § 63 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, pretože v zmysle § 8a zákona o ochrane súkromia patrí táto kompetencia komisii, ktorá však nebola dosiaľ zriadená z dôvodu nezvolenia všetkých kandidátov do tejto komisie. Sťažovatelia 2 v ústavnej sťažnosti prezentujú obdobnú argumentáciu ako sťažovatelia 1 a spresňujú, že v ich prípade protimonopolný úrad vykonal v rámci správneho konania č. 0012/OKT/2016 inšpekciu v priestoroch jedného zo sťažovateľov 2, pri ktorej podľa ich tvrdenia nezákonne zaistil mailovú dokumentáciu, ktorej obsahom je zákonom chránené telekomunikačné tajomstvo. Sťažovatelia 2 uvádzajú, že na ich podnet na vykonanie prieskumu a zabezpečenie nápravy podľa § 63 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, ktorý národnej rade adresovali, reagoval Osobitný kontrolný výbor Národnej rady Slovenskej republiky na kontrolu činnosti Slovenskej informačnej služby listom z 13. septembra 2018, v ktorom uviedol, že nie je kompetentným orgánom na vykonanie požadovaného prieskumu.

5. Sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 v ústavných sťažnostiach poukazujú na § 8a zákona o ochrane súkromia, podľa ktorého vykonáva kontrolu používania informačno-technických prostriedkov národná rada, ktorá na tieto účely zriaďuje komisiu, ako aj na § 63 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách, podľa ktorého kontrolu získavania údajov, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva, iným orgánom štátu, vykonáva národná rada, pričom sa na túto kontrolu primerane vzťahujú ustanovenia o kontrole použitia informačno-technických prostriedkov podľa zákona o ochrane súkromia. Poukazujúc na skutočnosť, že komisia ako orgán kompetentný na vykonávanie kontroly používania informačno-technických prostriedkov a kontroly získavania údajov, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva, iným orgánom štátu, nebola dosiaľ zriadená z dôvodu nezvolenia všetkých kandidátov, odkazujúc pritom na citované ustanovenia zákona o ochrane súkromia a zákona o elektronických komunikáciách, sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 prezentujú názor, že národná rada, ktorá v rozpore so svojou ústavnou povinnosťou komisiu nezriadila takýmto postupom, resp. svojou nečinnosťou zasiahla do základného práva sťažovateľov 1 a sťažovateľov 2 na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a tiež do ich práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

6. V označenej nečinnosti národnej rady sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 vidia aj porušenie čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny, *«v ktorých je vyjadrený „princíp legality“ deklarujúci zásadu právneho štátu»*, keďže podľa ich názoru *„V rámci extenzívneho výkladu ustanovenia čl. 2 ods. 2 Ústavy SR je nutné predmetné ustanovenie vnímať nielen tak, že štátny orgán môže konať na základe ústavy, v jej medziach a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, ale naopak je povinnosťou štátneho orgánu konať v súlade s ústavou, vrátane povinnosti konať v zmysle a v medziach zákona. Nejedná sa len o generálne výkladové pravidlo konať v medziach svojej výslovne priznanej právomoci, ale súčasne sa jedná o príkaz uplatniť svoju právomoc vždy, keď orgán verejnej moci právomoc má.“*

7. Sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 napokon namietajú, že *„(ne)konaním Porušovateľa došlo v neposlednom rade aj k porušeniu práva Sťažovateľov na účinné opravné*

prostriedky v zmysle čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“, keďže podľa ich názoru „*Predmetné ustanovenie teda vyžaduje existenciu (funkčného a reálne existujúceho) vnútroštátneho (právneho) prostriedku, ktorý príslušnému orgánu umožní rozhodnúť o vznesenej námietke porušenie Dohovoru a dosiahnuť adekvátnu ochranu.*“.

8. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 žiadajú, aby ústavný súd rozhodol v ich veci nálezom, ktorým by vyslovil porušenie ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1 a podľa čl. 13 dohovoru, ako aj porušenie čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 ústavy a s čl. 2 ods. 2 listiny postupom národnej rady spočívajúcim v nezriadení komisie v súlade s § 8a zákona o ochrane súkromia, prikázal národnej rade vo veci konať a zriadiť komisiu v súlade s § 8a zákona o ochrane súkromia a priznal im tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2

zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Vec sťažovateľov 1 a sťažovateľov 2 bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Sergejovi Kohutovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu uplynulo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. X bodom 2 písm. a) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) bola vec prerozdelená sudcovi spravodajcovi Petrovi Molnárovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v druhom senáte ústavného súdu v zložení Jana Laššáková (predsedníčka senátu) a sudcovia Peter Molnár a Ľuboš Szigeti.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov 1 a sťažovateľov 2, ktorí adresovali národnej rade podnet na vykonanie prieskumu, že nezriadením príslušnej komisie národnej rady, ktorej činnosť má byť zameraná na kontrolu dodržiavania zákonnosti pri využívaní informačno-technických prostriedkov, došlo k porušeniu ich v ústavnej

sťažnosti označených práv, pretože táto komisia má vykonávať aj kontrolu zákonnosti získavania údajov, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva.

15. Ústavný súd sa pri posúdení ústavnej sťažnosti v prvom rade oboznámil s relevantnou právnou úpravou, na ktorú sa sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 v ústavných sťažnostiach odvolávajú:

Podľa § 63 ods. 1 zákona o elektronických komunikáciách predmetom telekomunikačného tajomstva je a) obsah prenášaných správ, b) súvisiace údaje komunikujúcich strán, ktorými sú telefónne číslo, obchodné meno a sídlo právnickej osoby, alebo obchodné meno a miesto podnikania fyzickej osoby – podnikateľa alebo osobné údaje fyzickej osoby, ktorými sú meno, priezvisko, titul a adresa trvalého pobytu; predmetom telekomunikačného tajomstva nie sú údaje, ktoré sú zverejnené v telefónnom zozname, c) prevádzkové údaje a d) lokalizačné údaje.

Podľa § 63 ods. 6 zákona o elektronických komunikáciách podnik je povinný poskytnúť orgánom činným v trestnom konaní na účely trestného konania a inému orgánu štátu podľa § 55 ods. 6 na účely plnenia jeho úloh v rozsahu podľa osobitných predpisov údaje, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva podľa odseku 1 písm. b) až d); v prípade údajov potrebných na účely trestného konania a pátrania po hľadanej osobe alebo nezvestnej osobe a odcudzených motorových vozidlách sa postupuje podľa osobitných predpisov. Podnik je povinný poskytnúť tieto údaje zrozumiteľným spôsobom v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe v šifrovanej forme. Náklady na hmotné nosiče, ktoré sú potrebné na poskytnutie údajov, uhradza orgán štátu, ktorému sa takéto údaje poskytli.

Podľa § 63 ods. 7 zákona o elektronických komunikáciách údaje podľa odseku 6 sa poskytujú len na základe písomnej žiadosti vyhotovenej na základe písomného súhlasu zákonného sudcu (ďalej len „súhlas“). Súhlas možno udeliť, len ak nemožno sledovaný účel dosiahnuť inak alebo ak by bolo jeho dosiahnutie iným spôsobom podstatne sťažené.

Podľa § 63 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách kontrolu stavu získavania údajov podľa odseku 6 iným orgánom štátu vykonáva Národná rada Slovenskej republiky; na kontrolu sa primerane vzťahujú ustanovenia o kontrole použitia informačno-technických prostriedkov podľa osobitného predpisu (§ 9 zákona o ochrane súkromia).

Podľa § 8a ods. 1 zákona o ochrane súkromia kontrolu používania informačno-technických prostriedkov vykonáva Národná rada Slovenskej republiky, ktorá na účely výkonu kontroly zriaďuje komisiu na kontrolu používania informačno-technických prostriedkov (ďalej len „komisia“). Komisia sa skladá z predsedu komisie a ďalších siedmich členov komisie. Funkcia člena komisie je čestnou a neplatenou funkciou. Členovia komisie sú pri výkone svojej funkcie nezávislí.

Podľa § 8a ods. 2 zákona o ochrane súkromia šiestich členov komisie volí Národná rada Slovenskej republiky spomedzi členov Osobitného kontrolného výboru Národnej rady Slovenskej republiky na kontrolu činnosti Slovenskej informačnej služby, členov Osobitného kontrolného výboru Národnej rady Slovenskej republiky na kontrolu činnosti Vojenského spravodajstva a členov výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre obranu a bezpečnosť, a to dvoch členov z každého z uvedených výborov, a to tak, aby zo zvolených členov komisie traja boli zástupcami navrhnutými politickými stranami alebo politickými hnutiami, ktoré majú zastúpenie vo vláde Slovenskej republiky, a traja zástupcami navrhnutými politickými stranami alebo politickými hnutiami, ktoré nemajú zastúpenie vo vláde Slovenskej republiky, a súčasne, aby predseda komisie bol zástupcom navrhnutým politickými stranami alebo politickými hnutiami, ktoré nemajú zastúpenie vo vláde Slovenskej republiky.

Podľa § 8a ods. 3 zákona o ochrane súkromia ďalších dvoch členov komisie volí Národná rada Slovenskej republiky spomedzi kandidátov na členov komisie, ktorých predkladá Národnej rade Slovenskej republiky predseda výboru Národnej rady Slovenskej republiky pre obranu a bezpečnosť, po predchádzajúcej dohode s predsedom Osobitného kontrolného výboru Národnej rady Slovenskej republiky na kontrolu činnosti Slovenskej informačnej služby a predsedom Osobitného kontrolného výboru Národnej rady Slovenskej republiky na kontrolu činnosti Vojenského spravodajstva.

Podľa § 8a ods. 4 zákona o ochrane súkromia členom komisie voleným podľa odseku 3 môže byť len občan Slovenskej republiky, ktorý je držiteľom platného osvedčenia Národného bezpečnostného úradu na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami stupňa utajenia „Prísne tajné“, dosiahol vek 40 rokov, vykonával funkciu sudcu, prokurátora, príslušníka spravodajskej služby alebo Policajného zboru alebo inú funkciu, povolanie alebo zamestnanie v oblasti právnej a bezpečnostnej teórie a praxe alebo

medzinárodných vzťahov a diplomacie najmenej 10 rokov a má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa.

Podľa § 8a ods. 6 zákona o ochrane súkromia kontrolu používania informačno-technických prostriedkov vykoná komisia raz ročne, kedykoľvek z vlastného podnetu alebo z podnetu výboru podľa odseku 2, alebo na základe podnetu občana Slovenskej republiky, ak sa domnieva, že sa informačno-technické prostriedky používajú voči nemu. Rokovanie komisie je neverejné.

Podľa § 8a ods. 13 zákona o ochrane súkromia o výsledku kontroly vypracuje komisia protokol o výsledku kontroly, ktorý následne predloží príslušnému výboru podľa odseku 2 spolu so zápisnicou o jeho prerokovaní s vedúcim orgánu štátu.

Podľa § 8a ods. 14 zákona o ochrane súkromia ak príslušný výbor podľa odseku 2 na základe prerokovania protokolu o výsledku kontroly zistí skutočnosti, ktoré odôvodňujú podozrenie z porušenia tohto zákona pri použití informačno-technického prostriedku, informuje o tomto podozrení predsedu Národnej rady Slovenskej republiky; tento protokol zároveň predloží generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky.

Podľa § 8a ods. 15 zákona o ochrane súkromia ustanovením odseku 6 nie je dotknuté právo domáhať sa súdnej ochrany alebo inej právnej ochrany.

Podľa § 9 ods. 1 zákona o ochrane súkromia Národná rada Slovenskej republiky na uplatnenie svojej ústavnej pôsobnosti kontrolovať dodržiavanie zákonov dva razy ročne v pléne prerokuje správy výborov podľa § 8a ods. 2 o stave použitia informačno-technických prostriedkov. Súčasťou správ predkladaných plénu musí byť každý zistený prípad nezákonného použitia informačno-technických prostriedkov vrátane informácie o zodpovednosti osôb podľa § 8. Správami sa nesmie odhaliť totožnosť osôb, proti ktorým sa použili informačno-technické prostriedky, ani inak porušiť ich právo na súkromie. Správami sa nesmie odhaliť ani totožnosť osoby, ktorá sa v súlade so zákonom podieľala na použití informačno-technického prostriedku.

16. Z citovanej právnej úpravy, konkrétne z § 8a ods. 6 zákona o ochrane súkromia v spojení s § 63 ods. 6 zákona o elektronických komunikáciách vyplýva, že komisia ako iniciatívny a kontrolný orgán národnej rady vykonáva kontrolu stavu získavania údajov, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva raz ročne, kedykoľvek z vlastného

podnetu alebo z podnetu príslušného výboru národnej rady alebo na základe podnetu občana Slovenskej republiky, pričom ústavný súd zdôrazňuje, že v zmysle § 8a ods. 15 zákona o ochrane súkromia popísanou kontrolnou činnosťou komisie nie je dotknuté právo domáhať sa súdnej ochrany alebo inej právnej ochrany. Zo samotnej právnej úpravy, na ktorú sa sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 v ústavných sťažnostiach odvolávajú, tak podľa ústavného súdu vyplýva, že komisia nie je orgánom určeným bezprostredne na to, aby si u neho dotknutý subjekt (fyzická osoba alebo právnická osoba) uplatňoval individuálnu ochranu svojich subjektívnych práv súvisiacich s telekomunikačným tajomstvom.

17. Ústavný súd tak poukazuje na to, že komisia národnej rady ako jej iniciatívny a kontrolný orgán sa v rámci ústavnej pôsobnosti národnej rady kontrolovať dodržiavanie zákonov zameriava na globálnu kontrolu stavu využívania informačno-technických prostriedkov a stavu získavania údajov, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva. Komisia vykonáva túto kontrolu vo verejnom záujme, pričom nedisponuje sankčným mechanizmom pre účely uplatnenia právnej zodpovednosti v individuálnych prípadoch. Cieľom kontrolnej činnosti komisie je zistiť celkový stav využívania informačno-technických prostriedkov a získavania údajov, ktoré sú predmetom telekomunikačného tajomstva v Slovenskej republike z hľadiska rešpektovania zákonnosti a s tým súvisiacim rešpektovaním práv a slobôd dotknutých subjektov a oboznámiť s týmto stavom príslušné orgány štátu, ktoré môžu v prípade zistenia nedostatkov iniciovať prijatie potrebných opatrení. Inými slovami, kontrolná činnosť komisie nie je už zo samotnej podstaty tohto subjektu zameraná na bezprostrednú individuálnu ochranu subjektívnych práv dotknutých subjektov.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti dodáva, že tak ako môže obvinený, voči ktorému bol v trestnom konaní použitý informačno-technický prostriedok (napr. odpočúvanie telefónnej komunikácie) uplatňovať ochranu svojich práv, predovšetkým právo na súkromie v samotnom trestnom konaní, a namietat' nezákonnosť touto cestou získaného dôkazu (pozri napr. III. ÚS 133/2010, I. ÚS 274/05), rovnakým spôsobom mohli sťažovatelia 1 a sťažovatelia 2 uplatňovať ochranu svojich práv súvisiacich s telekomunikačným

tajomstvom v správnom súdnom konaní, v rámci ktorého je správny súd oprávnený a zároveň povinný sa námietkami takéhoto charakteru zaoberať, a teda poskytnúť účastníkom konania súdnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. Aj keď ústavný súd považuje nezriadenie príslušnej komisie za výrazne negatívny moment vo fungovaní celkového systému ochrany práv v príslušnej oblasti (využívanie informačno-technických prostriedkov a tiež nakladanie s údajmi tvoriacimi telekomunikačné tajomstvo), s ohľadom na čiastkové závery uvedené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozhodnutia konštatuje, že namietaným postupom, resp. namietanou „*nečinnosťou*“ národnej rady spočívajúcou v nekreovaní komisie, nemohlo dôjsť k porušeniu v ústavných sťažnostiach formulovaných práv sťažovateľov 1 a sťažovateľov 2. Ústavný súd preto posúdil ústavné sťažnosti sťažovateľov 1 a sťažovateľov 2 ako zjavne neopodstatnené a ako také ich podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

20. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavných sťažnostiach sťažovateľov 1 a sťažovateľov 2 potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2019